Vojtěch Steklač

Žlutý Robert & Hercule Poirot

Žlutý Robert a Hercule Poirot seděli proti sobě zabořeni do hlubokých křesel v klubu *U Detektivních Neschopů*, jehož zakladatelem byl nejlepší přítel Sherlocka Holmese, doktor Watson.

„Mám takový zapeklíkovatý případ," řekl Poirot svou poněkud nedokonalou angličtinou, „nechtěl byste mi pomoct v jeho řešíkování?"

„Rád," řekl Žlutý Robert, „ale o jaký případ jde?"

„Je to záhada zamčeného pokoje," řekl Hercule Poirot, „ona se stala vražda, a nikdo neví, jak. Kdo byl vražedkou nebo vražedkem a jak se z toho pokoje dostal."

„Záhady zamčených pokojů nepatří zrovna k mým nejoblíbenějším," podotkl Žlutý Robert, „miluji spíše akční dobrodružství."

„Action?" protáhl Poirot se svým belgickým přízvukem. „To jakoby myslíkáte střílečky a automobilovou honitbu?"

„Přesně tak."

„Tak to je mi způsob velmi nepříjemný," řekl pohoršeně Poirot. „Když musím běhat, tak nejraději jako želva běžím."

„Každý máme svůj styl," připustil Žlutý Robert, „ale teď mi raději povězte o té vaší záhadě zamčeného pokoje."

„Eh bien," přikývl Poirot, „mrtvol ležel v místnosti s nožem v zádech, takže jen těžko předpoložit, že by on zavraždil sám sebe."

„Chcete říct," přikývl chápavě Robert, „že sebevraždu vylučujete."

„Ono je velmi těžké vrazit nůž sobě do vlastních zad," prohlásil Poirot, „pro sebevražedníka velmi nepohodlné."

„A předpokládám," pokračoval Robert, „že klíč vězel v zámku zevnitř a zamčeno bylo nejméně na jeden západ."

„Na dva," upřesnil Poirot.

„A co okna?"

„Žádná okna."

„Žádná okna?" podivil se Robert. „Co to probůh bylo za místnost?"

„Ta místnost, co bývá dole," objasnil Poirot. „V pekle?"

Robert znejistěl, zda si z něj Belgičan nedělá legraci. „V pekle?" otázal se nevěřícně.

„Už mám to lepší slovo!" klepl se Hercule Poirot do čela. „Ne peklo, kotelna!"

„Takže oběť byla nalezena v kotelně bez oken," shrnul Žlutý Robert, „a my teď musíme přijít na to, jak vrah z kotelny unikl. Nemáte náhodou, pane Poirote, adresu té kotelny?"

„Mám," podal Hercule Robertovi vizitku zavražděného kotelníka.

„Což kdybychom se tam zajeli podívat?" navrhl Žlutý Robert a podíval se na hodinky.

„Mám objednaný čaj," pravil Poirot. „Nesnáším sice anglický čaj, ale ze všech zdejších nápojů je to ten nejméně hnusivý."

„Dobrá," souhlasil Robert, „počkám, až vypijete svůj hnusivý čaj, a pak se pojedeme podívat na místo činu."

„Nemusíte čekat," zívl Poirot, „vy si jeďte, kam si vás libost zaveze, já setrvám v tomhle nepohodlném, typicky anglickém křesle. Každý máme svůj styl a já si raději namáhám šedé buňky mozkové než nohy."

„Dobrá," souhlasil Robert, „a kde vás najdu, až se z místa činu vrátím?"

„Opět zde," pravil laskavě Poirot. „Vy vypracujete svou hypotézu, já zase svou. Pak své hypotézy srovnáme do jedné řady a vybereme tu nejvíce lepší."

Z knihy *Žlutý Robert & James Bond.*